

”Mielenkiintoinen on ollut tämä taival”

*Muisti- ja järjestötyö imaisi kaksi Minnaa mukaansa 1990-luvulla.
Työvuosien aikana on kertynyt valtavasti tietoa – ja opittavaa on edelleen.*

TEKSTI Heidi Härmä
KUVAT Kristiina Kontoniemi

Mikä kantaa?

- **Työnantaja**
Hallitus luottaa ja antaa kiitosta.
- **Työyhteisö**
Osaavassa ja innostuneessa porukassa oppii joka päivä.
- **Kollegoiden tuki**
Muilta samankaltaista työtä tekeviltä saa tsemppiä.

Toinen Minna aloittaa lauseen, toinen jatkaa. Kun yhteen hitsautunut työpari – vaikka työpisteiden välillä on kolmisen sataa kilometriä.

– Nyt on takana 22 vuotta yhdistystyötä, laskeskelee **Minna Huhtamäki-Kuoppala**.

– Täytyy olla enemmän, kun minulla on 22 vuotta, kommentoi **Minna Rosendahl**.

– Tulin yhdistykseen vuonna 1992. Siis 26 vuotta, pääsee Huhtamäki-Kuoppala lopputulokseen.

Pöydän ääressä istuu yhteensä lähes puoli vuosisataa muistiosaamista. Eikä loppua näy.

Kehityksen kärjessä

Minnoja on muistityössä aina kiinnostanut sen kehittyminen. 1990-luvulla ei tietoa muistisairauksista juurikaan ollut ja diagnoosejakin oli vain harvoilla. Sitten tietoa on kertynyt, mutta edelleen tarvitaan tuntosarvia, joilla havaitaan yhteiskunnasta heikkoja signaaleja ja napataan ne kehitysohjelmaan.

– Haluan tehdä käytännön työtä, jossa on taustalla tutkittu tieto, sekä löytää ja kehittää alueita, joita ei vielä ole selvitetty. Järjestömaailmassa on aina oltu etunojassa ja muistiperheiden viestinviejinä palvelujen suunnittelussa, kertoo Huhtamäki-Kuoppala.

Lähes yhteen ääneen Minnat kertovat, miten muistihoitajan työ aikanaan syntyi yhdistysten silloisten muistihäiriö- ja dementia-neuvojen työstä – ja nyt muistihoitajia ja -koordinaattoreita on lähes jokaisessa kunnassa. Onnistumisia on ollut paljon. Niiden näkeminen kannustaa keksimään taas jotain uutta.

– Koskaan ei ole sellainen olo, että tiedän tarpeeksi. Järjestötyössä hypätään joka päivä tuntemattomaan, aina saa opiskella ja perehtyä. Se pitää vireessä, sanoo Rosendahl.

Iloa ja hieman myös surua

Kun Minnat aloittelivat järjestöuraansa, olivat muistiyhdistykset läheisiä varten. Julkisuudessa ei muistisairaita näkynyt.

– Alkuvuosina ratsastimme **Rita Hayworthilla** ja **Ronald Reaganilla**, kertoo Huhtamäki-Kuoppala.

– Suomessa oli yksi muistisairas, joka antoi tv-haastatteluja. Se oli ihan ihmeellistä! Nykyisin muistisairaat ovat aktiivisia vaikuttajia ja osallistujia, jatkaa Rosendahl.

Naurua piisaa, kun Minnat sukeltavat järjestötyönsä alkuvuosiin: Oli kirjoituskone, lankapuhelin ja GT7-kartta. Myöhemmin saatiin tietokone, jolta sai luvan kanssa lukea sähköpostit.

Hienoja ovat olleet ne hetket, kun yhdistys on saanut rahoituksen uudelle hankkeelle. Päätökset tulevat rahoittajalta kerran vuodessa.

– Muistatko kun ollaan istuttu, aloittaa Rosendahl.

– ...yöllä kahdentoista aikaan, jatkaa Huhtamäki-Kuoppala.

– ...ja odotettu, että rahoituspäätökset paukahtavat sähköpostiin, täydentää Rosendahl.

Toisella puolen Suomea työtään tekevä kollega tietää täsmälleen, mitä riemunhetkiä toisaalla koetaan. Puhelinlinjat ovat olleet kuumina.

Sitten eläkkeellä

Järjestötyö on omanlaisensa, Minnoille luonteva maailma. He pohdiskelevat, että olisivat liian kaavoihinsa kangistuneita enää edes sopeutumaan muualle.

– Eihän tällaista itsenäistä ja vapaata työtä ole muualla. Itsestä on kiinni, miten työn tekee ja kalenterin suunnittelee, sanoo Huhtamäki-Kuoppala.

– Kalenterin paukkuminen liittyy yleensä siihen, että on tullut jotain niin mielenkiintoista, että siihen on vain ollut pakko hypätä. Ne ovat omia valintoja, joten vaikka työtä on paljon, säilyy hallinnan tunne, Rosendahl vakuuttaa.

Varmasti joskus käy mielessä, että ruoho olisi jossain vihreämpää. Vai käykö?

– Kun työtä on ihan hirveästi ja pää on sekaisin, sanon että nyt ryhdyn parsanviljelijäksi. Mutta en koskaan ole tosissani, hymyilee Rosendahl.

Minnat innostuvat pohtimaan, missä olisivat, jos eivät aikanaan olisi tulleet muistiyhdistykseen. Todennäköisesti hoitotyössä kuitenkin, ikäihmisten ja psykiatrian parissa.

– Tai keksimässä jotain! Tai voisin tehdä kirjoittajan töitä, maalailee Huhtamäki-Kuoppala.

– Minä voisin olla ikäihmisten asuminen erikoistunut sisustusarkkitehti, jatkaa Rosendahl.

– Tai maatilan emäntä.

– Tai myynti- ja markkinointialalla. Tai psykologi.

– Tai markkinointia ja viestintää. Tai vapaaehtoistyössä.

– Ja sitten päästään taas siihen, että eihän me osata mitään muuta kuin tätä. ?

MINNA HUHTAMÄKI-KUOPPALA, 53

• Etelä-Pohjanmaan Muistiyhdistyksen toiminnanjohtaja

MINNA ROSENDAHL, 49

• Varsinais-Suomen Muistiyhdistys ry:n hallinnoiman Varsinais-Suomen ja Satakunnan Muistiluotsin ja *JärjestöSotehanke 113, Varsinais-Suomen* aluejohtaja